

stille. Hverken Provst, Biskop eller nogen af Ministeriets tilsynshavende har noget med Skolerne at bestille ifølge Loven, medmindre Skolerne klager over Skolekommissionens Adfærd overfor dem; saa kan de appellere til Skoledirektionen og til Ministeriet. Men naar der foreligger et Tilfælde som dette, at et Andragende foreligger til Erklæring om, hvorvidt en Friskole kan anses for at være værdig til Statsunderstøttelse eller ej, maa det være Præstens Pligt som Formand for Skolekommissionen at sammenkalde Skolekommissionen og spørge den, om den mener at kunne afgive en saadan Erklæring. Naar saa Flertallet af Skolekommissionens Medlemmer afgiver en saadan Erklæring, kan Præsten jo afgive et Separatvotum, hvis han mener, at han ikke har tilstrækkeligt Kendskab til Skolen til at kunne afgive en saadan Erklæring. Nu hører jeg til min Overraskelse, at to Medlemmer af vedkommende Sogns Skolekommission er Medlemmer af Friskolekredsen, og det er muligt, at det var derfor, at Præsten ikke vilde høre dem, thi ved en Afstemning vilde de jo have overstemt ham, og i det Øjeblik Flertallet af Skolekommissionen afgiver en Erklæring, hvori de siger: Vi er af den Mening, at vedkommende Friskole er i den Tilstand, at den har Krav paa at komme i Betragtning ved Statsunderstøttelsens Fordeling, har Præsten ikke andet at gøre end at afgive sit Separatvotum, og saa er det ene Skolekommissionens Erklæring og det andet Præstens Separaterklæring, og det er det, Præsterne skal lære at erkende, at Skolekommissionens Flertal er Skolekommissionen. Men her er denne Præst optraadt paa hele Skolekommissionens Vegne, og det er det, jeg har besværet mig over, og det er ogsaa det, Ministeren meget stærkt har fremhævet, at det maa ikke finde Sted, og det bør ikke finde Sted.

Naar jeg har sagt i mit første Foredrag, at Præsten gentagne Gange har trængt sig ind i Skolen, erkender jeg, at det er ikke ganske korrekt. Præsten har kun een Gang trængt sig ind i Skolen, men han truede med, at han vilde gentage sit Besøg ikke een, men to Gange, indtil Provsten satte en Stopper for Præstens Forsøg og en Stopper for den egenmæg-

tige Maade, hvorpaa han optraadte. I øvrigt glæder det mig at høre, at den højtærede Minister er villig til, naar nye Undervisningsplaner foreligger til Stadfæstelse, at give al den Frihed, som paa nogen Maade kan forenes med den bestaaende Lovgivning med Hensyn til Religionsundervisningen i Skolerne. Jeg haaber, at der efter den Udtalelse vil komme forskellige Forslag til Undervisningsplaner, gaaende i den Retning, som Ministeren lovede at ville stille sig velvillig overfor.

Den højtærede Kultusminister mindede mig om min Stilling i Skoleudvalget i 1895—96. Jeg ved ikke, hvorfor den højtærede Minister gjorde det, for jeg er af samme Anskuelse, som jeg var den Gang. Der er ikke foregaaet nogen Forandring i min Opfattelse i Henseende til, hvad der bør lægges til Grund for Religionsundervisningen. Mit Standpunkt har altid, saa længe jeg har forstaaet mig paa Skole-spørgsmaal, været det, at det var en forkæstelig Fremgangsmaade, der blev indført, da man i 1814 fandt paa at lægge en Bog som Balles Lærebog til Grund for Religionsundervisningen. Jeg saa derfor med Glæde, at den blev ombyttet med en ny Lærebog, der hed Balslevs Lærebog. Men jeg erkender, at ogsaa den som Lærebog betragtet er en daarlig Lærebog. Den kan til Nød bruges som en Vejledning for Læreren, men den er en daarlig Lærebog, naar den skal paatvinges Børnene og læres udenad af dem. Da vi i 1895—96 behandlede Forslaget om en ny Skolelov, indtog jeg derfor det Standpunkt, at jeg ønskede bibelsk Historie lagt til Grund for Undervisningen i alle Skoler. Det var imidlertid ikke muligt at faa den daværende Kultusminister med til det Forslag. Da jeg nu er en moderat Mand og altid har været forhandlingsvenlig, stillede jeg i Forening med et andet Medlem Forslag om at faa Balslevs Lærebog afskaffet og at lægge Bibelhistorien til Grund for Religionsundervisningen med Tillæg af Luthers lille Katekismus. Jeg vilde gaa dette Skridt paa Forhandlingens Vej hen ad mod det Maal, som jeg troede var opnaaeligt, og for at ingen skal være i Tvivl om mit Standpunkt den Gang, skal jeg med den højtærede Formands Tilladelse læse nogle Ord op, som jeg sagde den Gang; de fin-